

**De Verloren Gewaande Soldaat
een soldaat neemt wraak**

De Verloren Gewaande Soldaat

Samson Spin

1^e druk mei 2017

Colofon

Uitgeverij Sapakara
Copyright © 2017 Samson Spin
Contact: info@samsonspin.nl
Auteur: Samson Spin
Omslagontwerp: fabster
Vormgeving binnenwerk: fabster

Tekstcorrectie: Peter Kanters – De Schrijfdokter
info@deschrijfdokter.com

ISBN 9789402162400
NUR 337 – Oorlogs- en verzetsroman

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

INHOUDSOPGAVE

HOOFDSTUK 1 – DE INVAL.....	7
HOOFDSTUK 2 – ONTLUIKENDE LIEFDE.....	22
HOOFDSTUK 3 – DE EERSTE STAPPEN IN HET VERZET ..	38
HOOFDSTUK 4 – VLUCHTROUTE APELDOORN.....	54
HOOFDSTUK 5 – HET TRAGISCHE AFVOEREN	70
HOOFDSTUK 6 – EEN MOORDENDE ZOEKTOCHT.....	86
HOOFDSTUK 7 – DE TRAGEDIE VAN DACHAU	102
HOOFDSTUK 8 – ZIJN PLEK EINDELIJK GEVONDEN	118
HOOFDSTUK 9 – STEEDS WEER EMMY	134
HOOFDSTUK 10 – VOLTREFFERS IN OVERVLOED	150
HOOFDSTUK 11 - HOMOHAAT	166
HOOFDSTUK 12 – VERWOESTENDE BOMMEN	182
HOOFDSTUK 13 – OORLOG OP DE DIJK	198
HOOFDSTUK 14 – VEILIG IN SCHOTLAND	213

Hoofdstuk 1 – De inval

De exercitieplaats ligt er verlaten bij. Het is 14 mei 1940 als dit verhaal begint.

Zojuist zijn twee Duitse jachtbommenwerpers laag overgevlogen om daar hun dodelijke landing te lossen. Elke bommenwerper droeg twee zware fosforbommen.

Maar omdat de piloten kennelijk nog weinig ervaring hadden, zijn die in het weiland en het bos naast de kazerne ontploft, zonder dodelijke slachtoffers maar wel met zeer hete branden in het bos. Het vuur van het fosfor is zo heet dat het niet oranje van kleur is maar wit. Spierwit vuur is zichtbaar in de kraters waar de munitie ontploft is.

De soldaten die dienst hebben sinds het moment dat de Duitsers bij de Nederlandse grenzen binnentrekken, hebben de angst in de benen. Het zijn geen doorgewinterde soldaten. Nee, eigenlijk zijn het broekies die hun vaderland moeten verdedigen. Hun bewapening is minimaal omdat in de aanloop naar deze oorlog de regering niets had gedaan om het leger te moderniseren. Maar de kazerne staat er nog op de Edese Dreef aan de rand van het dorp Ede. Willem de Graaf is net negentien als hij in het leger moet omdat in die tijd er dienstplicht is. Hij is een knappe jongen met helderblauwe ogen en donker haar. Hij is lang en slank en kan heel goed met zijn geweer overweg. Zo goed zelfs dat hij er een speciaal speldje voor kreeg net voor de vijandelijkheden begonnen. Zijn maten liggen op de vloer van de schuilkelder die ze gelukkig op tijd konden bereiken, want ze waren vanaf de grens gewaarschuwd dat de jagers onderweg waren naar het oosten.

‘Mannen, we kunnen hier niet blijven. We zijn gezocht en de Duitsers deinzen nergens meer voor terug. Ik hoor net dat als we ons niet overgeven, ze de stad Rotterdam gaan platgooien, en dat wil het hoofd van de strijdkrachten proberen te voorkomen. Maar of hij daarin slaagt, ik vraag het mij af.’

Wat ze op dat moment niet weten is dat Rotterdam reeds bijna platgebombardeerd is en dat er bijna duizend doden te

betreuren zijn. De jagers waren waarschijnlijk verdwaald, want als de commandant de telefoon neerlegt barst hij in tranen uit. ‘Heel het centrum van de stad is platgegooid. Er zijn duizend doden, minimaal en men wil dat het leger zich overgeeft aan de Duitse agressor.’

Willem denkt wat hij zou doen in deze situatie en dat is niet jezelf overgeven om als krijgsgevangene naar het oosten te worden getransporteerd. Dat gaat hem niet gebeuren en dus bedenkt hij een plan want hij moet en zal de Duitsers voorblijven.

‘Mannen luisteren,’ klinkt het opeens en het wordt op slag doodstil in de schuilkelder van de kazerne waar de mannen zich verzameld hebben.

‘Ik krijg zojuist het bevel om de wapens neer te leggen en op het exercitieterrein witte lakens te leggen ten teken dat we stoppen met de vijandelijkheden.’

De mannen kijken beteuterd omdat ze eigenlijk wel zin hadden in een robbertje vechten met die rotmoffen die hen al maanden hadden opgehitst omdat de oorlog steeds dreigde maar nooit begon. En nu was die oorlog er en mochten ze geen schot lossen omdat dit regiment een reserve was. De mannen doen echter wat de commandant hen opdraagt en ze gaan zonder hun wapens de trap omhoog naar de binnenplaats om zich daar ongewapend over te geven aan de Duitsers. Ze gaan op het plein zitten ten teken van de overgave en er liggen witte lakens op de stenen ten teken van ‘niet schieten we doen niet meer mee’.

En weer komen er jagers over maar nu bombarderen ze niet. Nee, ze wiegen met hun vleugels ten teken van begrip.

‘Verdomme, ik ga me niet overgeven, slappe zoi. Ik hoop dat ze ons nog niet ophalen en dat ik hem kan smeren als het donker is,’ bedenkt Willem.

Er gebeurt helemaal niets. De gaarkeuken gaat open en er wordt gegeten of er niets aan de hand is. Ze zijn allemaal krijgsgevangenen, maar dat snappen ze zelf amper.

Ze eten rustig of er niets aan de hand is en dan komt eindelijk de commandant met de boodschap dat ze de volgende morgen opgehaald worden en als krijgsgevangenen naar Duitsland worden overgebracht waar ze goed behandeld zullen worden

volgens de regels van de Geneefse conventie. Daar ga ik niet op wachten, bedenkt Willem en hij verzint een plan om hem te smeren.

‘We gaan allemaal naar binnen nu en daar mag gerookt worden. Hier niet. We zouden zomaar slachtoffer kunnen worden van een nachtjager.’

Ze doen wat gevraagd wordt en gaan allemaal naar binnen om daar de nacht door te brengen. Alles gaat veel te gladjes, bedenkt Willem. Die nacht blijft hij wakker en de dertig man die er ook in de slaapzaal zijn snurken en knorren als tevreden biggen.

Zij hoeven niet de oorlog in. Nou, tijdje krijgsgevangen. Vooruit maar, zo denken de meesten. Als het drie uur in de nacht is sluipt er een man de slaapzaal uit. Juist onze Willem gaat ervandoor in zijn burgerkloffie en hij heeft zijn uniform opgerold zodat het lijkt dat hij in zijn bed ligt te slapen. Hij vlucht ongezien de bossen in en als hij een kilometer weg is gaat hij in een hooiberg liggen om zich daar te verstoppen. Hij kan de kazerne net zien in het opkomende zonlicht en de lucht is leeg. Er zijn geen jagers, maar wat hij wel hoort is het ronken van zware vrachtauto’s in de richting van de kazerne. Hij heeft een kleine kijker meegepikt en kijkt over het voor hem liggende weiland waar een paar koeien en een pony grazen in de ochtendmist. Opeens hoort hij uit de richting van de kazerne schoten en hij ziet oranje vlammetjes uit de geweerlopen.

‘Zie je wel, ik wist het. De Duitsers zijn niet te vertrouwen en nu sterven mijn maten terwijl ze geen schot kunnen lossen,’ zegt Willem hardop.

Hij wil ernaartoe, maar voordat hij dat lef bij elkaar heeft gaan de vrachtauto’s al weer weg in de richting van waar ze vandaan kwamen. Hij voelt dat hij zijn tranen niet kan bedwingen en hij voelt dat het daar bij de kazerne fout afgelopen is.

‘Als ik daar gebleven was, had mij dat lot ook getroffen,’ mompelt hij. Maar in zijn hart is hij blij dat hij hem gesmeerd is, hoe dan ook. Als alles rustig is gaat hij terug naar waar hij vandaan kwam van de kazerne. Hij loopt lang slootkanten om weg te duiken als een vijand zich zou vertonen. Hij is ongewapend en in burgerkleding.

Als hij het exercitieterrein opkomt, is hij totaal ontzet want al zijn maten zonder uitzondering liggen dood op het plein dat een groot bloedbad is omdat de jongens op willekeurige plekken zijn gedood. Dertig dode mannen liggen over het terrein verspreid. Hij slaat zijn hand voor de mond van pure ontzetting. Hij probeert naar iemand te kijken die hem met wijde open ogen aankijkt. Maar op de plek waar eerst zijn neus zat, zit een groot gat waar een kogel haar verwoestende werk heeft gedaan. Dat is verdomme Jan de Jager, bedenkt hij. De commandant ligt voor de deur van zijn kantoor in een groteske houding op zijn rug met de armen wijd gespreid. Al de mannen hier gestorven zijn bekenden van Willem. Hij zal de Duitsers wreken. Dat neemt hij zich hier en nu voor. Als hij om de hoek van de kazerne komt, staat er met lichtgrijze letters op de zijgevel geschreven: De SS was hier, Heil Hitler.

‘Verdomde kutmoffen,’ sist Willem.

Hij loopt het gebouw binnen om te zien of zijn wapen er nog ligt, maar dat is weg. Net als alle zaken van belang; kleding, uniformen, wapens en andere papieren. Hij vindt er wel zijn eigen kleren, want van burgerkleding heeft de vijand genoeg. En dan kijkt hij nog een keer naar zijn gesneuvelde kameraden en gaat terug naar de boerderij waar hij de eerste nacht doorgebracht heeft tot die morgen die zijn hele leven zal veranderen.

‘De soldaat wordt de jager,’ zegt hij tegen zichzelf maar hij heeft niet eens een geweer. Maar hij wil – nee, hij moet - tegen deze verschrikking vechten. Al is dat het laatste wat hij doet.

Hij sluipt terug naar de hooiberg van waar hij het geheel gadesloeg en wil een plan bedenken, maar kan dat niet omdat steeds die dode gezichten zich in zijn hoofd manifesteren.

‘Ik moet slapen en ga morgen nadenken over hoe en wat te doen. Maar verdomme, ik heb al uren niets gegeten en barst ook nog eens van de honger.’

Maar aan eten komt hij niet toe, want het is nu drie uur in de middag en daar komen twee auto's aangereden die het kazerneterrein oprijden. Wat hij dan te zien krijgt zal hij zijn hele leven niet vergeten en zal zijn wraaklust tot een hoogtepunt

brengen dat ongekend is. De twee auto's zijn van de destructor uit Wageningen. Willem herkent ze omdat ze erg nieuw en modern zijn met een kraan om het dode vee in te laden waar een soort happer aan zit. De twee auto's parkeren net buiten het terrein en lijken te wachten. Waarop? Nou, Willem hoeft er niet lang op te wachten. Er komt een Kübelwagen aangereden met daarin vier in grijze uniformen gestoken Duitsers die met de rechterarm omhoog de chauffeurs begroeten. Dan rijden de twee vrachtauto's het terrein op en de vier Duitsers gaan voorop. Willem ziet vanuit zijn schuilplaats dat de lijken van zijn vrienden als dood vee worden geruimd middels de grijpers van de kraan die op de voorste auto gemonteerd is. De mannen ruimen de soldaten, als was het ziek vee. Hij kan het wel uitgillen van ellende bij de aanblik van dit vreselijke tafereel. Hij gilt maar geluid komt er niet, zijn keel is als afgesnoerd. 'Ik zal jullie stuk voor stuk wreken, dat zweer ik jullie. Zo waarlijk helpe mij God,' zegt hij zacht.

Hij kijkt niet meer. Maar hij moet kijken, hij wordt als het ware gedwongen dit tafereel voorgoed op zijn netvlies te krijgen. Na ongeveer een halfuur gaat de Kübelwagen weg en Willem probeert het kenteken te lezen wat op die grote afstand niet lukt. Maar hij heeft geluk, voor zover je het geluk kan noemen, want de Kübelwagen rijdt nadat het is weggereden van de plaats des onheils naar de boerderij waar hij zich in de verderop gelegen hooiberg verstopt heeft. Hij ziet vanuit zijn schuilplaats nu dat de auto stopt naast de boerderij en dat de achterste man uitstapt en naar de voordeur toeloopt. Willem hoort het rinkelen van de voordeurbel en even later hoort hij de Duitser in gebroken Nederlands zeggen: 'Wir haben das geschafft, dort im Kaserne biete rufen sie nicht die anderen an.'

'Ja ja, das mag ich,' zegt de boer en de Duitser tilt zijn rechterarm op en schreeuwt bijna Heil Hitler.

'Ik ben hier opeen verkeerde plek, bedenkt Willem zich. Die boer is een van hen, een van de moordenaars van mijn vrienden van de soldaten.

'Dan moet hij ook maar het eerste slachtoffer worden. Maar hoe, ik heb geen wapen. Ik heb niks.'

Komt tijd komt raad, bedenkt hij en hij valt gek genoeg in slaap. Maar in de nacht wordt hij wakker omdat er een hond blaft vlak bij de hooiberg. De Duitse herder heeft zijn geur opgepikt. ‘Hou je bek, stomme hond,’ roept de boer naar de hond die gedwee en bijna onderdanig naar zijn baas toeloopt, ziet Willen in het valse maanlicht. Morgen moet ik hier weg zijn, bedenkt hij. Hier blijven is levensgevaarlijk. De hond gaat naar binnen en Willem hoort hoe alles op slot gaat voor de nacht. Die nacht droomt hij over wat hij die namiddag gezien heeft. Het hele verhaal draait zich als een film voor hem af.

De volgende morgen is het koud en mistig maar hij heeft redelijk goed geslapen, ondanks de vreselijke dromen.

‘Ik ga die boer vragen wat hij ermee te maken heeft. En als hij ermee te maken heeft, maak ik dat secrete af.’

Dat bedenkt hij, maar is die vriendelijke Willem in staat om koelbloedig iemand te vermoorden? Als de morgen komt, ziet hij dat het zeven uur is en de hond van de boer kwispelend het huis verlaat en een paar keer zijn poot optilt alvorens het beest gaat zitten poepen. Op dat moment verlaat Willem de hooiberg en loopt hij naar de boer zijn voordeur. Daar schrikt hij pas echt want op de voordeur prijkt een grote poster met de tekst “NSB”. En Willem weet dat de NSB de sympathisanten zijn van Hitler, de oorlogsaanstichter.

Hij moet snel handelen en hij is blij dat hij zijn gewone burgerkloffie aan heeft en niet zijn groen legeruniform.

‘Boer, heb je wat te eten voor mij? Ik ben uit ‘s-Heerenberg komen lopen en ben de hele nacht onderweg geweest op de vlucht voor dorpsgenoten die het mij zeer kwalijk namen dat ik jaren lid ben van de NSB. Mijn vader en moeder zijn NSB’ers van het eerste uur. Al in 1935 waren ze een van de eerste leden.’ ‘Nou jongen, kom binnen. Daar ben ik trots op, en ik denk dat we de juiste partij gekozen hebben. Ik bedoel, binnenkort is dit een Duitse provincie en wij de NSB-ers krijgen in alles maar dan ook in alles voorrang. Dat hebben ze mij beloofd. Ik had ze gisteren al aan de deur om kennis te maken. Fijne keurige mensen die Duitsers, bedoel ik. Mooie uniformen, beter dan dat zootje ongeregeld van de voormalig kazerne daarzo.’

Hij wijst naar de kazerne die hij denkbeeldig voor zich ziet. Hij pakt de koffiepot en schenkt voor Willem koffie in. Hij giet er een scheut warme melk bij in waar een dik vlies van vet op drijft.

‘De mannen tussen 15 en 65 moeten zich melden om in Duitsland te gaan werken, maar leden van de NSB hoeven die taak niet te verrichten. Die mogen hier in den lande hun werk gewoon uitvoeren, onder toezicht van de Duitse overheerser natuurlijk.’

‘Hoe komt u daarbij. Heeft u dat gehoord van iemand?’

‘Ja, gisteren hebben ze wat schermutselingen bij de kazerne daar verderop gehad en ze kwamen mij vertellen dat geen mens zich daar mocht bevinden, dat het spergebied was geworden en of ik een oogje in het zeil wilde houden. Nou, dat wilde ik natuurlijk wel.’

‘Ik heb geen idee wat er gebeurt. Het is net achter die hoge laurierhaag waar mij het zicht werd onttrokken. Ik denk trouwens dat de soldaten die er gelegerd waren met de vrachtauto s zijn weggevoerd naar een kamp. Ik dacht zelf naar kamp Vught.’

‘Wat kan die man liegen,’ denkt Willem.

De boer snijdt een paar dikke plakken donkerbruin brood af en belegt die met dik roomboter en een dikke plak gerookt spek.

‘Hier jongen, eet op. En als jij je meldt bij het gemeentehuis en ze vertelt dat je vader een gekende NSB’er is, dan krijg jij een arbeidspas voor hier en mag je wat mij betreft wel hier komen werken. Ik heb klusjes genoeg voor je, wil je dat?’

Willem laat zich het heerlijke brood goed smaken en hij heeft moeite met het bedenken van een plan om de boer te vermoorden. Een wapen heeft hij niet, alleen ligt er over de keukenstoel een touw waarmee ze koeien uit de wei halen om bijvoorbeeld naar de stal te gaan of om gemolken te worden, een strop waaraan hij de boer zou kunnen ophangen. Maar zou de boer dat wel toelaten, het was geen zoetsappig mannetje in de ogen van Willem. Dus laat hij het plan maar varen, hij durft het niet. Toch zou hij de kans nog krijgen want de boer vraagt hem of hij wil helpen de koeien uit de wei te halen omdat die gemolken moeten worden.

‘Het zijn er maar drie, maar jij hebt net lekker gegeten bij mij. En als je dat vaker wil, dan zou ik de koeien maar gaan halen, man.’

Willem pakt het touw waarmee hij de boer eerst wilde wurgen en vraagt dan: ‘Waar wil je dat ik de koeien heenbreng? Melk je buiten of binnen, waarheen?’

‘Ik melk ze altijd op de koegang, als je er een bij de horens neemt komt de rest mee. Ze weten dat ze gemolken worden.’

Willem loopt de wei in en kijkt goed om zich heen. Hij wil niet gezien worden, door niemand. Maar hij heeft geluk want de boerderij ligt achteraf net als de leeggemoorde kazerne. Hij loopt rustig naar de dichtstbijzijnde koe en pakt die bij de horens. Het is een mooie, bruine roodbonte koe. De andere twee lopen gemoedelijk mee en zijn zwartwit. De boer staat al te wachten en hij heeft met leren riemen een melkkrukje omgegord. Hij heeft een sjekkie tussen zijn lippen dat tot voorbij de helft nat is en van links naar rechts over zijn lippen rolt. De koe gaat op zijn vaste plek staan en voordat de boer zich op het krukje laat zakken, trekt hij eerst de staart van het dier op en voelt onder de staart in de verticale gleuf die net onder het poepgat van de koe zit. De boer krijgt bij die daad een glazige blik in zijn ogen, bijna een perverse blik. Dan slaat de boer twee soort ijzers om de achterpoten van de koe zodat die niet weg kan en dan zegt de boer: ‘Deze kan elk moment tochtig worden maar dat is ze nog niet.’

Bij de volgende koe doet de boer dat ook en Willem wordt bijna onpasselijk bij het zien van de ogen van de boer die bijna opgewonden kijkt als zijn gruisige vingers in de vulva van de koe gaan. Om even later aan de uiers te trekken wat hij kennelijk ook lekker vindt, want zijn gezicht krijgt telkens een vreemde grimas net of hij niet helemaal goed bij zijn hoofd is. Als de tweede emmer melk in de melkbus gegoten is, doet de boer het weer, terwijl hij Willem aankijkt die walgt van dit tafereel. Maar die staat zich op te laden voor wraak op zijn makkers, want eenieder die met de Duitsers heult en in zijn omgeving komt zal hij afrekenen. En als de boer wil gaan staan om de melk in de bus te gieten, laat hij onverwachts de emmer tussen zijn knieën los omdat er een touw zich om zijn hals

strakker en strakker wordt aangetrokken. Hij klauwde achterom maar kan Willem niet raken en niet vinden. Die staat zo achter hem dat hij hem niet kan pakken of aanraken. Een paar minuten duurt de doodstrijd van de boer en niet lang na aanvang ligt de boer bewegingsloos op de vloer van de koegang met zijn melkkrukje nog om zijn heupen gegord.

‘Zo vuile nazi, de koeien zijn gemolken. Die kunnen wel een paar uur zonder en ze vinden jou wel een keer.’

Hij praat tegen zichzelf en tegen het lijk.

‘Moeilijk ging het niet deze keer, maar ik wil wel een wapen zien te scoren want hoe vaak zal ik kans hebben zoals nu met een touw.’

De hond die in de keuken is opgesloten door de boer blaft of dat hij ook vermoord wordt en Willem laat het dier ontsnappen om zelf het dan gesloten huis binnen te glippen. Het dier rent naar zijn ontzielde baas en ruikt eraan terwijl Willem het huis binnenglipt. Blaffend komt het dier op de sluitende deur af maar kan er niet door omdat Willem het dichttrekt. Maar dan beseft Willem dat die hond hem gemakkelijk zou kunnen verraden. Hij gaat op zoek naar van alles en hij begint bij het pak shag van de boer en de vloeitjes en de lucifers, maar die hond gromt en blaft alles bij elkaar nu.

‘Wat moet ik doen, verdomme? Die boer koud maken was niet moeilijk maar die hond dood maken vind ik erger, maar ik denk niet dat ik iets anders kan bedenken.’

In de keuken is een kast met daarin een blauwe deur en een zoutedropachtig raampje en een houten handgreep. Die trekt hij nu open en daar staat wat hij zoekt. Er staat een zak met hondenvoer en ook staat er een zak met mollendood. Een lichtblauw poeder waarmee mollen vergiftigd werden.

Hij loopt naar het aanrecht en pakt warm water om het voer te weken. Hij mengt er een paar eetlepels mollendood doorheen, zwaar vergif want mollen zijn taaie dieren weet hij. De hond geeft niet op en hij weet van geen wijken. Hij blijft tussen de keukendeur en de gestorven boer heen en weer rennen, een afstand schat Willem van zo’n vijftien meter. Willem kijkt door de kier van de deur en ziet de hond nu bij de dode boer staan.

Hij likt hem in het gezicht en draait zich dan weer om om naar de keukendeur te rennen.

Willem zet snel de voerbak op de grond en de hond schrokt het vergiftigde voer in heel korte tijd naar binnen waar het arsenicum van het mollengif heel snel haar werk doet. De hond rent nog een keer naar de boer om daar door de poten te zakken, een paar keer met de poten te trekken en te sterven net als zijn baas. De hond ligt dood, half over zijn baas heen. De oorlog is nog maar net begonnen of Willem heeft zijn eerste slachtoffer gemaakt. Terwijl hij de keuken onderzoekt op zoek naar dingen die hij kan gebruiken, stuit hij op een grote boerenknip die helemaal gevuld is met bankbiljetten. Ook vindt hij een gouden horloge en een klein kaliber vuurwapen met bijbehorende munitie.

‘Zo, ik ga op weg nu. Het is avond van voor mij de eerste dag en ik zweer dat ik de Duitsers die mijn maten vermoord hebben ga wreken. Wacht maar, ik ben nog maar net onderweg.’

Hij verlaat ongezien de boerderij en loopt in de richting van Veenendaal waar in de voorgaande dagen zwaar gevochten is. De bossen verbergen de man die straks door elke Duitser of Duits denkende gezocht zal worden. Zonder dat hij iemand tegenkomt, komt hij aan de grens van Veenendaal waar de politie een controle houdt die hij moet omzeilen. Hij ziet ze op tijd en hij heeft geen enkel papier bij zich. Dus als hij gepakt zou worden met al dat geld en dat horloge en vuurwapen, dan was hij al ter dood veroordeeld. Nee, erger nog. Hij zou standrechtelijk vermoord worden, dus vlucht hij het bos in. Als hij ver van de controle weg is gaat hij zitten om de rest van het brood en de spek op te eten. En net als hij zijn brood op heeft en zijn mond afveegt voelt hij de loop van een wapen in zijn zijde, net onder zijn ribben.

‘Sssttt,’ sist een stem, de stem van een vrouw.

Hij schrikt zich te pletter als hij het vuurwapen in zijn zij voelt net onder zijn rechterzijde op navelhoogte. Langzaam draait hij zijn hoofd om en kijkt dan in twee helblauwe ogen die omringd zijn in een melkwit gezicht en donkerrood haar dat een zee van golven om haar hoofd geeft. Hij kijkt in het gezicht van een

vrouw van wie hij niet wist dat ze kunnen bestaan. Zo mooi is ze dat ze hem meteen betovert. Hij hoort nu de klik van het feit dat zij de haan spant op het vuurwapen dat in zijn zijde prikt.

‘Ben je voor of tegen de Duitse bezetter,’ sist ze alsof hij een slang hoort die niet bij dat mooie gezicht lijkt te horen.

‘Ik ben tegen. En niet gewoon tegen. Ik ben heel erg tegen de Duitse bezetter.’

De druk in zijn zijde wordt minder en hij hoort nu hoe de haan weer in zijn oorspronkelijke stand gaat. Ja, zelfs dat het wapen wordt weggenomen. Hij bekijkt de vrouw en hij schat haar een jaar of vijftientig.

‘Hoe kom jij hier verzeild?’

‘Ik was tot voor kort gemeenteambtenaar, maar ik heb mijzelf doodverklaard toen ik hoorde wat er in Duitsland gebeurde als je als Jood in de wereld gezet was. Alles hebben ze van ze afgenomen wat binnen de Duitse grenzen viel. Toen gingen ze naar Polen en nu zeven maanden later is België, Nederland en Frankrijk aan de beurt om bezet te worden.’

‘Ja, vertel mij wat. Ik zat tot eergisteren in het leger en we moesten ons overgeven zonder dat er een schot gelost was, en wij moesten na twee gemiste bombardementen wachten tot de Duitsers kwamen om ons naar een krijgsgevangenkamp in Vught te brengen waar we tijdelijk moesten verblijven. Maar ik vertrouwde het niet en ben hem gesmeerd. De volgende morgen zag ik hoe twee Duitse trucks met soldaten de mannen kwamen halen, maar in plaats daarvan werd mijn hele legergroep vermoord, standrechtelijk geëxecuteerd. Ik voelde op een of andere manier dat ik er vandoor moest en gelukkig heb ik dat gedaan. Ik was bij een boer daar in de hooiberg geklommen en die heeft mij brood en spek en een pistool gegeven.’

Hij vertelt haar niet dat hij de boer om het leven heeft gebracht, net als zijn hond.

‘We kunnen hier niet blijven, ik weet een plek waar we niet gevonden worden. Ga je met me mee of wil je alleen verder?’

‘Nee, ik ga graag met je mee. Ik kom hier niet vandaan, was alleen gelegerd hierzo.’

Ze sluipen door het donkere bos weg van de controlepost. Zij heeft een donkerbruine jas aan en is bijna onzichtbaar. Na twee

uur lopen komen ze bij een soort boswachtershuis. Ze gaat met haar vingers langs de deurpost en vindt daar de sleutel.

‘Ik heb deze plek jaren terug al veiliggesteld en wist dat ik deze plek ooit nodig zou hebben om mij te verstoppen. Mijn familie woont in Amsterdam. En dus als er iets fout zou gaan, zou de afstand te groot zijn om heen te vluchten.’

Ze gaan het huisje binnen dat helemaal vol met spinnenwebben hangt. Als ze het een beetje geordend hebben vraagt ze hem hoe hij heet.

‘Ik heet Anna.’

‘Je achternaam wil ik niet weten,’ onderbreekt Willem haar.

‘Ik heet Willem. Je mag Wil zeggen, wat jij wil.’

‘Ik denk en hoop dat we tot elkaar veroordeeld zijn, want ik was bang dat ik het alleen niet zou uithouden, in de bossen verstopt bedoel ik.’

Het hart van Willem danst in zijn borst, want als hij naar de vrouw kijkt maakt het niet uit wat wie ze is. Ze is zo mooi dat hij er bijna door verblind wordt, zelfs in dit donkere huisje.

‘Achter het huis is een waterput. Wil jij water halen? Ik moet me even wassen met fris koud water. Wil je dat voor mij doen? Dan schud ik het bed op dat achter die dubbele deur zit.’

Zij maakt de bedstede open en Willem zijn hart bonkt achter in zijn keel. Mag hij bij haar in de bedstee? Hij heeft nog nooit zelfs verkering met een meisje gehad en hier biedt een prachtige vrouw zich aan die nu het bed opschudt. Hij opent de deksel van de waterput waar een zwarte glans aangeeft waar de waterlijn is en hij laat de emmer er langzaam in zakken. Het water maakt een vrolijk geluid als de emmer zichzelf onderdompelt. Hij loopt het huisje weer binnen en ziet dat de vrouw haar jas heeft uitgedaan alsook haar jurk. Ze heeft een waterteiltje op de grond gezet en ze vraagt vriendelijk of Willem het frisse water erin wil gooien, wat hij graag voor haar doet.

‘Ga jij maar tien minuten de omgeving verkennen, dan ga ik mij even wassen. Ik plak aan alle kanten, snap je.’

‘Ja, dat snap ik’ en hij verlaat de boshut en gaat aan de achterkant op de waterput zitten.

‘Wil je nog een emmertje halen voor me? Eén is niet genoeg,’ hoort hij haar vragen.

Hij loopt naar de grond kijkend de hut binnen en hij durft niet naar haar te kijken. Hij is heel erg verlegen opeens. 'Niet kijken, hoor. Nee, niet doen hoor. Naar de grond blijven kijken,' zegt ze met een stem die Willem alleen maar nog verlangender maakt, maar hij respecteert het verzoek van de vrouw en als hij vlakbij is ziet hij hoe ze in het teiltje water staat, maar verder dan haar knieën kan hij niet zien zo van de grond af. Wel ruikt hij de geur van haar warme lijf, de parfum die hij nooit eerder rook omdat hij niet met vrouwen of meisjes bezig was. Hij wilde advocaat worden maar de oorlog gooide roet in het eten en die moest eerst voorbij. Hij opent wederom de deksel van de waterput. Als hij met de tweede emmer water komt, kan hij tot halverwege haar bovenbenen zien. Meer durft hij gewoon niet te aanschouwen. Het zweet druipt van zijn rug, zo opgewonden is hij. Zijn buik jeukt, hij moet plassen maar als hij bij een boom staat en dat probeert wil het niet, er komt geen druppel.

'Ik ben klaar hoor, kom jij maar binnen.'

Even later is hij in de boshut waar Anna nu met haar onderjurk aan staat en hem vraagt of hij zich ook wil wassen.

'Nee, dat hoeft niet, dat doe ik morgenvroeg wel.'

Ze doet de twee deuren van de bedstede open en daar ziet Willem dat ze de strozak al omgedraaid heeft. Er ligt zelfs iets als een laken overheen met een kapokken deken.

'Daar slapen we vannacht en ik wens dat je je handen thuishoudt want ik wil je eerst leren kennen voor ik dat pad op ga, ik bedoel het pad van de liefde.'

Willem zakt bijna door de grond als zij het wonderwoord "liefde" uitspreekt.

'We houden om en om de wacht. Dat lijkt mij het beste,' stelde zij voor.

Willem zegt dan: 'Ga jij maar eerst slapen, dan neem ik de tweede wacht. Is dat goed?'

Ze kruipt in de bedstede en Willem geniet heel even van haar rondingen in de dunne onderjurk. Als ze eenmaal in de bedstede ligt denkt Willem na over het leven en de dingen die hij belangrijk vindt. Natuurlijk zijn studie, hij wil rechten studeren en heeft er ook de gradaties voor. Op school blonk hij

uit en was niet de beste van de klas, maar wel de op één na beste.

‘Als je wil winnen, moet je altijd uitkijken voor nummer één zodra die in zicht komt, pas dan kun je hem of haar inhalen,’ had zijn vader gezegd.

Hij had het goed met zijn ouders, maar zijn moeder was afgelopen jaar gestorven aan longontsteking en hij had alleen zijn vader nog die een tankstation en garage bezat en nog een zusje van nu zeventien. Hij schrikt als Anna hoest, zo diep is hij in gedachte verzonken. Maar dan kijkt hij op zijn horloge waar fosforwijzers in zitten en hij ziet dat de twee uur ruim voorbij zijn en besluit om Anna wakker te maken. Hij gaat de hut binnen waar hij in het schemerlicht de rondingen ziet van de vrouw die hij net in de namiddag ontmoet heeft, die een paar jaar ouder is dan hij maar alles heeft wat hij mooi vindt aan een vrouw. Ze ligt rustig te slapen en hij kijkt nogmaals op zijn horloge dat één uur in de nacht aangeeft.

‘Anna, word wakker. Je hebt de wacht vanaf nu. Er zijn twee uren voorbij en we zouden om de twee uur de wacht nemen.’ Zij strekt zich uit. En ook al is het erg donker, Willem kan zijn ogen niet van haar afhouden. Ze is zo verschrikkelijk mooi in zijn ogen dat hij als hij even nadenkt de wildste fantasieën krijgt over dat lichaam van die prachtige vrouw.

‘Oh, is het al zo laat!’ en ze komt overeind en gaat op de rand van het bed zitten. Willem kan zich bijna niet inhouden, en het lijkt dat Anna dat aanvoelt want ze stapt vlot uit bed en drinkt een glas water dat ze heeft achtergehouden voor ze zich waste. ‘Ga maar slapen, ik houd de wacht twee uur. Dan maak ik jou wakker, dat spreken we af.’

Maar ze worden pas wakker als het allang licht is, want zodra Willem sliep was ze bij hem in bed gekropen en ze warmde zich nu aan zijn jeugdige bijna mannenlijf. Zij is eerder wakker dan Willem en dat is maar goed ook, want als die wakker wordt moet hij maar één ding, heel nodig plassen.

‘Heeft deze boswachterswoning ook een wc of zoiets? Ik moet heel nodig plassen,’ is het eerste wat hij tegen haar zegt.

‘Nee, maar ik doe het altijd daar in de bosjes. Ik zal niet kijken hoor, ga maar.’

Hij trekt zijn lange broek aan en loopt de bosjes in om daar te plassen, maar hij kan het bijna niet. Hij moet eerst die grote blauwe ogen uit zijn gedachten wissen voordat het water over de rand komt. Eindelijk is het achter de rug en hij komt naar de deur waar Anna op een stoel is gaan zitten.

‘We hebben niets te eten en we moeten dus hier vandaan. Zullen we ons als man en vrouw presenteren, dat lijkt mij wel wat. Wat vind jij?’

Willem is akkoord, en hij ziet nu dat ze niet echt een Joodse uitstraling heeft met zwarte haren met golvende krullen. En ook heeft ze geen bruine ogen en haar huid is als melk zo blank. Ze wast haar gezicht in water dat Willem opnieuw geput heeft en dan kleedt ze zich snel aan. En dan als ze haar jurk aan heeft wordt Willem iets rustiger, maar dit kan nooit goed blijven gaan. Hoe groen hij ook nog is, hij voelt iets wat hij niet kent en hij heeft het regelmatig zo warm dat het zweet hem uitbreekt. Maar dan ook weer heel koud, zijn stemmingen wisselen met de minuut. Ze laten de tas achter in de hut en lopen door het bos naar de eerste boerderij die ze tegenkomen.

Hoofdstuk 2 – Ontluikende liefde

Een grote zwarte hond rent naar ze toe, maar als het beest voelt dat ze geen kwaad in de zin hebben, kwispelt het dier wanneer Anna het beest rustig over de kop aait.

Hij heeft de moord op de vorige boer nog vers in zijn geheugen. En als hij aanklopt bij de boer doet deze vriendelijk de deur open.

‘Wat kan ik voor je doen?’ vraagt de boer met een plat accent. ‘Hebt u wat te eten voor ons? We kunnen ervoor betalen als u dat wil.’

‘Dat wil ik zeker, maar geloof me het is hier geen restaurant. Het is dus eten en weg. Ik vertrouw niemand en ik moet zowat NSB’er worden wil ik mijn bedrijf behouden.’

‘Gisteren hebben ze in Ede een vermoorde boer gevonden die daar al een hele dag dood in de koegang gelegen had. Hartstikke dood, ik denk vermoord door een hongerige voorbijganger. Ook was al zijn geld gestolen, zijn marktportemonnee was weg, net als wat andere zaken.’

Willem doet of hij gek is en daar heeft hij op dat moment het meest aan. Zo erg, dat hij als hij niets te eten kreeg, zo weer een moord zou plegen. De haat in hem was alleen getemperd door het verliefdheidsgevoel voor Anna. Ze lopen achter de boer in een lange gang door en komen in de keuken waar een houten tafel staat.

‘Wat dacht je van twee rijksdaalders voor twee royale ontbijten?’

Willem pakt de blauwe papiertjes uit zijn borstzakje waar hij een klein beetje geld in heeft voor het geval, natuurlijk uit de marktportemonnee van de gestorven boer.

‘Als ik nou eens nog een tienguldenbiljet neerleg, kun je dan voor ons een tas vol met eten meegeven. Ik denk dat waar wij heen willen geen winkels zijn.’

De boer vraagt niet waar ze heen willen, want dan had hij geen antwoord gehad van Willem. Even later zitten ze te smullen van een groot bord met daarop brood met gebakken eieren en spek. Anna eet ook spek omdat ze nooit en te nimmer wil laten weten dat ze een Jodin is die de nazi’s graag opjagen om te

vermoorden in het kader van de totale vernietiging van het Joodse volk. Maar ze eet met smaak de voorgezette maaltijd op en als het klaar is maakt de boer een tas met eten klaar waar ze twee of drie dagen mee voort kunnen. Hij doet er zelf een fles wijn bij, iets waar ze niet op gerekend hebben. Ze verlaten de boerderij en gaan weer terug naar het pad waarlangs ze gekomen zijn. En net als ze het bospad opkomen, zien ze in de verte een Duitse vrachtauto in de richting van de boerderij rijden. Ze gaan plat op de grond liggen om te zien wat er gebeurt. Lang hoeven ze niet te wachten want de Duitse truck stopt en er springen soldaten uit. De hond gaat verschrikkelijk tekeer bij het zien van zoveel mensen. Dan klinkt er een schot en de hond is stil van het ene op het ander moment. ‘Ze hebben de hond doodgeschoten, stelletje teringlijers. We moeten hier weg. Ik denk dat ze de dader van de moord in Ede zoeken en die zullen ze als het aan hen ligt vinden ook.’ Ze kijken op een afstand naar wat er op de boerderij gebeurt waar ze net zo lekker gegeten hebben. De boer was best aardig. Opeens zien ze dat de koeien naar buiten gejaagd worden. Vijf melkkoeien tellen ze die over het erf springen als gekken, net of ze bang zijn. Geen normaal koeiengedrag. Dan komen er twee soldaten naar buiten met de boer tussen hem in en nog iemand die ze niet eerder gezien hebben. Ze schreeuwen onverstaanbare woorden naar de twee die ze kennelijk gepakt hebben voor iets, maar wat? Geen idee. Plotseling stapt een van de soldaten achteruit en hij doet iets met zijn geweer. Dan richt hij op de twee mannen en schiet ze beiden dood, zomaar zonder reden gewoon hartstikke dood.

De soldaten hebben helmen op, maar er is er eentje met een pet en een scherpe neus. Dat ziet Willem op die grote afstand. Die met de pet op doet een stap naar voren naar zijn heup grijpend naar iets. Hij trekt zijn pistool om de twee mannen een genadeschot te geven. Maar kennelijk zijn ze nog niet klaar en hebben ze de koeien niet voor niets naar buiten gejaagd. Er lopen een paar soldaten naar de truck om daar een paar jerrycans met olie of benzine te pakken. Ook zien ze hoe de twee lijken naar binnen gesleept worden door vier soldaten als er opeens vlammen uit het rieten dak verschijnen. Ze hebben de